

Ministeriet fremtvinge en saadan Meddelelse ved at fastsætte en daglig Mølt, og at den Paagjældende derefter kan henvende sig til Domstolene, der da have at afgjøre, hvorvidt Indenrigsministeriet har handlet ret eller ikke. Man giver altsaa Indenrigsministeriet først Ret til at resolvere og undergive da Resolutionen Domstolenes Paafjendelse. Det er det, jeg mener er sjævt. Man kunde gjerne sige, at disse Spørgsmaal henhøre under Domstolenes Paafjendelse og ikke under den øverste administrative Autoritets Afgjørelse, men naar man fastsætter, at den øverste Administration skal resolvere i disse Sager, skal det, efter min Opfattelse, derved have sit endelige Forblivende. Hvad mine Bemærkninger med Hensyn til den communale Selvstændighed angaaer, som den ærede Rigsdagsmand ikke kunde lade hengaae upaataalte, da skal jeg ikke formene ham deri; men jeg troer, at der virkelig var god Grund til at tilbagevise hans Dyringer i denne Henseende som Forsvar for Forslaget Nr. 34; de vare, som om vi gjorde et Indgreb i den fjøbenhavnske Communes Selvstændighed, dersom vi ikke gif ind paa dette Forslag, som om vi i alt Fald ikke i moralisk Henseende opfyldte, hvad der paahvilede os, dersom vi havde Omforg for Communerens Selvstændighed. Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand, naar han har seet, hvad han har sagt, vil være tilbøielig til at give mig Ret heri.

Formanden: Rigsdagsmanden for Viborg Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Klein: Jeg vil kun bede den høitærede Minister om at læse Forslaget under Nr. 33 b. heelt tilende. Det lyder nemlig saaledes: „Undlade Vedkommende at meddele de forlangte Oplysninger, kan Indenrigsministeriet, om fornsønt gjøres, ved Fastsættelsen af en Dagmølt fremtvinge saadan Meddelelse, dog, forsaavidt Vedkommende ikke ansee sig berettigede eller forpligtede til at efterkomme Forlangendet derom, først efter at Spørgsmaalet herom er blevet afgjort ved Domstolene.“ Det forekommer mig klart deraf at fremgaae, at der ikke bliver Tale om Afgivelse af nogen Resolu-

tion fra Ministeriets Side, naar Vedkommende mener, at han ikke er forpligtet, eller maastee troer, at han ikke er berettiget til at give de Oplysninger, der forlanges. En Collision imellem Ministeriet og Domstolene troer jeg altsaa her ikke kan fremkomme.

Indenrigsministeren ad interim: Jeg maa da ansee Forslaget for meget uheldigt, og jeg maa da ansee det for langt rimeligere, at man overlader selve Fastsættelsen af Dagmølten til Domstolene, naar de dog skulle afgjøre Spørgsmaalet om Forpligtelsen for den Vedkommende til at erlægge den.

Feddersen: For at blixe et Døeblik ved det Spørgsmaal, der er under Dntale, troer jeg vel der kan være Anledning til at angribe det fra den praktiske Side. Der har navnlig været gjort Hentydning til Nationalbanken. Mon det ikke skulde være i Thingets og i den høitærede Ministers Erindring, at der er en Bestemmelse i Octroyen for Nationalbanken angaaende den kongelige Commissarius, som har at repræsentere Regjeringen ligeoverfor Nationalbankens Bestyrelse? I Octroyen forekommer følgende Bestemmelse: „Naar Bankcommissairen maatte formene, at Noget af Directeurne foretages, som kunde stride imod Bankens Octroy og Reglement, skal han foranledige, at Repræsentanterne med ham derom de liberere, ligesom han og, naar Repræsentanterne ikke med ham vare enige, skal kunne gjøre Paauke mod den tagne Beslutning og foranstalte Dvæstionen paafjendt ved Høiesteret.“ Det er Kjernen i den Bestemmelse, der har været Gjenstand for Angreb fra den høitærede Ministers Side. Det Punkt har været i sine forskjellige Retninger, skjøndt ikke i den egentlige Detail, overveiet af min ærede Medforslagsstiller og mig. Jeg troer, at vi have ved dette Forslags Stillelse taget under nsie Overveielse, hvorledes man kunde formulere det i Overensstemmelse med den bestaaende Lovgivning. Jeg troer ikke, at det let skulde være muligt at rulle denne Bestemmelse ved et Forslag i modsat Retning. Om ogsaa den communale Lov udkom paa den Maade, som det har været paatænkt fra den høitærede Ministers Side, maa han